

heldigt, at der var en rimelig Begrænsning af det Tidsrum, i hvilket Danske, der ere udvandrede her fra Landet, kunne bevare deres Indfødsret her i Landet uden at afgive formelig Erklæring herom, da det modsatte — at ingen saadan Tidsgrænse fandtes — let kunde føre til, at danske Familier, der bosatte sig i Udlandet, i flere Slægtled kunde bevare deres Statsborgerret her i Landet og paakalde Beskyttelse af den danske Stat, uagtet de opholde sig i Udlandet, og uagtet de i Virkeligheden ikke have nogen som helst Tilknytning til Danmark og ere uden al Forbindelse med Landet her. Overfor disse Betragtninger maa dog bemærkes, at saadanne Tilfælde sikkert meget sjældent ville indtræffe, idet Personer, der udvandre til et fremmed Land og opholde sig der i længere Aaremaal, i Regelen ville søge at faa Statsborgerret i deres ny Hjemland for at opnaa de Goder, som dette medfører for dem, og hvad angaar Ønskeligheden af at være i Overensstemmelse med fremmed Lovgivning, da bør det Hensyn vel vige, naar dette er uforeneligt med vore Landsmænds Interesser i Udlandet, og i saa Henseende maa det bemærkes, at der, efter hvad der paa forskellig Maade er kommet frem, næres et stærkt Ønske hos Danske i Udlandet om, at Bestemmelsen i Indfødsretslovens § 7 maatte blive ophævet.

Jeg finder derfor, at der er overvejende Grunde, der tale for, saaledes som her er foreslaaet, at ophæve Bestemmelserne i Indfødsretslovens §§ 7 og 8.

Forslaget om at give Bestemmelserne i Indfødsretslovens § 1 og § 9, om at Personer, der ere fødte af danske Forældre i Udlandet, erhverve dansk Indfødsret, tilbagevirkende Kraft, saaledes at de komme til Anvendelse ogsaa paa Personer, der ere fødte før nævnte Lovs Ikrafttræden, 7. April 1898, men dog kun for saa vidt angaar Lande, hvor danske Undersaatter ikke ere undergivne vedkommende Landes Jurisdiktion, ser jeg ikke, der kan være Betænkelse ved. Det vil være af Interesse for Danske i Udlandet og i Overensstemmelse med de Ønsker, der ogsaa herom ere fremkomne. Der kan saa meget mindre være Betænkelse derved, som Bestemmelsen kun vil komme til at gælde i en Overgangstid, om end en lang Overgangstid, nemlig saa længe der i Udlandet lever Danske, der ere fødte før den 7. April 1898.

Det turde ligge nær at spørge, hvorfor Bestemmelsen er indskrænket til at omfatte Lande, hvor danske Undersaatter

ikke ere undergivne vedkommende Lands Jurisdiktion, og hvorfor den ikke omfatter alle Lande, hvad der kunde synes ret naturligt, da Bestemmelsen har Interesse ogsaa for Danske i andre Lande. Jeg antager imidlertid, at der her har gjort sig visse Hensyn gældende, som formentlig ere begrundede, hvorom den højtærede Indenrigsminister maaske vil udtale sig nærmere. Der kan vel være Anledning til en Udtalelse i saa Henseende af Ministeren, ogsaa fordi de i Bemærkningerne til Lovforslaget omtalte Ændringsforslag, der i det andet Ting ere stillede til det der forelagte Lovforslag om Ændringer i Fattigloven af 9. April 1891, jo ere ubekendte for Tinget her.

I øvrigt skal jeg tillade mig at henviser til de meget fyldige og udførlige Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, idet jeg anbefaler det til Vedtagelse, og til hurtig Fremme, da det er af Interesse, at Loven vedtages inden den 7. April 1908.

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*):

Jeg takker det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen) for den Tilslutning, han har givet Lovforslaget. Han spurgte, hvorfor Bestemmelsen i § 2 ikke er mere vidtgaaende, end den er formet her. Jeg maa i al Almindelighed anse det for lidet heldigt at foretage flere eller yderligere Forandringer i Statsborgerlovgivningen end højst fornødent, og jeg har derfor anset det rigtigst alene at begrænse Ændringerne hertil. Ved de Bestemmelser, der her træffes, og den Ændring, jeg har omtalt i Bemærkningerne, og som jeg har stillet til Fattiglovsforslaget i Folketinget, tror jeg at turde sige, at de Anker, som af Danske i Udlandet ere rejste overfor vor nuværende Lovgivning, ville falde fuldstændig bort.

Det ærede Medlem spurgte mig, hvorledes det omtalte Ændringsforslag til Fattiglovsforslaget nærmere lyder. Jeg skal gerne gøre ham bekendt dermed: „Personer, der ikke have nogen Forsørgelseskommune her i Landet, men som dog efter de foreliggende Omstændigheder findes at burde modtages til Forsørgelse i Danmark, skal Indenrigsministeren være bemyndiget til at meddele fornødent Bevis i saa Henseende. I Trangstilfælde afholdes Udgifterne ved saadanne Personers Forsørgelse af Statskassen“.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.